

Saskia Noort

De eetclub

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Voorwoord

Okay, eerst een coming-out : ik ben geen thrillerliefhebber. Au.

Vroeger, in mijn tienerjaren, wel. In de bibliotheek op de Westermarkt in Tilburg liep ik altijd rechtstreeks naar de kast met de doodshoofdjes. Ik hield vooral van occulte thrillers. *De wachter* van (ik heb het moeten googelen, het boek stamt uit 1975) Jeffrey Konvitz. *Rosemary's Baby*. *The Exorcist* en Exorcist-achtige boeken. Duivels, bloed, wegdraaiende ogen, omdraaiende hoofden.

Mijn favoriete thriller aller tijden heette *Jachtweekend*. Daar gebeurde weinig bovennatuurlijks in, het ging gewoon over een paar mannen die jaarlijks een weekendje aan de boemel gingen en dan in plaats van veel bier, wodka en een potje Risk een ander idee van lol hadden. Ze pikten onderweg een liftend stel op, namen die mee naar hun boshut, verkrachtten de vrouw en lieten vervolgens het stel met een halfuur voorsprong los en gingen dan op jacht. Vandaar vermoedelijk de naam van het boek. Ik heb het met veel plezier gelezen.

Daarna heb ik tot aan mijn schrijverschap geen thrillers meer gelezen. De eerste was er eentje van Saskia Noort. Ik begon met *De eetclub*, daarna las ik *Afgunst*, *Nieuwe burenen*, *De verbouwing* en *Koorts*.

Laat ik heel eerlijk zijn: als Saskia geen goede vriendin van me was geweest, weet ik niet of ik aan haar boeken was begonnen.

Toch ben ik fan van Saskia. Ze heeft als schrijver een ongeëvenaard gevoel voor man-vrouwverhoudingen. Daarom ben ik gek op haar columns met Jan Heemskerk, waarin ze elkaar de wereld uitleggen door de ogen van hun eigen sekse, en geniet ik van haar verhalen als we samen op een podium staan met Nightwriters.

Maar ook haar thrillers lees ik met veel plezier. Ten eerste omdat ik het een eer vind om ze te mogen lezen in de manuscriptfase, en er dan nog wat van te mogen zeggen ook. Of ze luistert naar mijn commentaren laat ik in het midden.

Ten tweede omdat ik vind dat niemand in Nederland zo'n feilloos gevoel voor de tijdgeest heeft als Saskia. Ze is van origine journaliste en dat lees je terug. Ze kruipt bij ieder boek in het hoofd en hart van de vrouw van dat moment, ze weet wat vrouwen bezighoudt. *De verbouwing* (plastische chirurgie), *Nieuwe burenen* (burenliefde als uitlaatklep vanwege de saaiheid van een Vinex-wijk), *Koorts* (de behoefte van de huismus om zich te transformeren tot een *party animal* op Ibiza): ze kwamen allemaal precies op het juiste moment.

Ze doet me wat dat betreft denken aan het

reclamebureau waar ik in de jaren negentig werkte, destijds een van de beste bureaus van Nederland. We werkten onder andere voor Volkswagen, Sony en Centraal Beheer. Commercials waar mensen graag naar keken, waar mensen om moesten lachen, die publieksprijzen wonnen. Reclame is, als het goed is, een spiegel van de maatschappij op dat moment. Zet een aantal Centraal Beheer-commercials van de laatste twintig jaar achter elkaar en je krijgt een mooi beeld van het sentiment in het land, wat er speelt, wat de mensen bezighoudt.

Zo is het ook met de boeken van Saskia Noort. Misschien is dat wel haar grootste literaire verdienste: het tonen van de tijdgeest, de afspiegeling van wat vrouwen (en vooruit, ook mannen) bezielt in een periode. Als je haar boeken over vijftien jaar leest, zie je de tijdgeest van 2003, van 2006, van 2009, van 2011 en nu weer van 2013. Er zijn weinig schrijvers over wie je dat kunt zeggen.

En er gaat nog een vergelijking op met reclame. Daarin hadden wij een Gouden Wet.

*You can fool all the people for some time.
You can fool some people all the time.
But you can't fool all the people all the time.*

Steevast worden er enkele honderdduizenden stuks

van Saskia's boeken verkocht. Dat zegt genoeg. Mensen zijn niet gek. En daarom is iedere nieuwe Saskia Noort weer een bestseller. Dat maakt haar tot de thrillerkoningin van Nederland.

Kluun, maart 2013

Voor mijn Geliefden

Hij schonk zichzelf nog een glas rode wijn in en mors- te, waarna hij vloekte en met de mouw van zijn jas- je de wijn wegveegde, iets wat eigenlijk helemaal niet bij hem paste. Doorgaans was hij zeer netjes, maar nu maakte het niet meer uit of er vlekken op zijn grijze jasje zaten, of op de eikenhouten tafel. Zijn le- ven, hun leven was toch kapot. Hij kon net zo goed met volle vaart tegen een betonnen muur aan rijden. Iedereen verlossen van zijn overbodige aanwezigheid op deze wereld. Ergens had hij altijd al geweten dat het zo met hem zou aflopen. Dat hij ooit alles kwijt zou raken, maar hij had het risico genomen.

Hij probeerde zich te herinneren wie hij was voordat zij zijn leven was binnengestormd. Hij wist het niet meer. Een eenzame, hardwerkende zombie. Zoiets. Zuinig en sober levend. Op zoek ook. Totdat het meisje met de blonde paardenstaart zijn winkel was in gezweefd, hem had overrompeld met haar char- me, verblind met haar passie en binnen een maand bij hem was ingetrokken, het meisje dat ooit angstig en huilend bij hem op schoot kroop, dat hij wilde be- schermen, dat hij alles wilde geven en bereid bleek de zijne te zijn, moeder te willen worden van zijn kinde- ren, wilde hem nu alles afnemen dat hij bezat.

Zijn oogleden drukten zwaar op zijn ogen, zo zwaar dat hij al zijn kracht nodig had om ze open te hou- den, maar hij wilde niet naar bed, al was hij nog zo

verschrikkelijk moe. Niet weer alleen slapen, op de stoffige zolder, wakker liggen, verlangend naar haar warme lijf. Zijn lichaam gloeide van de slaap, maar hij zou hier blijven zitten, aan de keukentafel, rokend en drinkend, totdat hij had bedacht hoe het verder moest. Hij kon niet leven zonder de jongens. Het idee wakker te worden en op te staan zonder hun vrolijke geluiden, hun slaperige, blij gezichtjes te zien aan het ontbijt, zonder hun lijffes zo nu en dan op schoot te voelen, maakte hem zo bang dat hij nauwelijks nog kon ademen. Niets zou meer zin hebben, hij zou langzaam afglijden en gek worden, dat wist hij zeker. Hij dommelde, schrok wakker, en het drong weer tot hem door hoe de zaken ervoor stonden. Het was een nachtmerrie, en hij kon maar niet geloven dat hem dit overkwam, na alles wat hij had geslikt. Wankelend kwam hij overeind, maar zijn benen waren slap als spaghetti, hij gleed uit en viel met zijn hoofd tegen de scherpe hoek van de tafel. Hij was blijkbaar dronken. Hij voelde warm bloed langs zijn wang sijpelen. De dood lonkte naar hem. Hij was er niet bang voor, in ieder geval niet zo bang als voor het leven dat hem te wachten stond. De kloppende pijn in zijn hoofd was aangenaam, troostend, in vergelijking met de pijn in zijn hart. Zijn oogleden sloten zich en hij wilde liggen, slapen, en nooit meer wakker worden. Maar zo gemakkelijk kon hij het haar toch niet maken? Zou

zij niet ook moeten boeten voor alles wat ze hem had aangedaan? Moeten lijden, totdat ze net zo zou verlangen naar het einde als hij dat nu deed? Hij kromp ineem van de pijn in zijn zware hart en voelde zich mislukt en eenzamer dan ooit. Waarom konden ze niet gewoon weggaan, met elkaar? Verdwijnen. In zijn hoofd doemde het beeld op van een azuurblauwe zee, fijn, hagelwit zand, een armoedig houten bootje, waar zijn jongens behendig op klauterden met hun glanzende, donkerbruine lijven, om er vervolgens weer stralend van af te springen. Hij hoorde ze zijn naam roepen. Zo was het geweest, pas geleden nog, aan het Thaise strand. En zo hoorde het te zijn.

Dit gezin, bij elkaar, tot het bittere einde. Hij rook het vuur. De jongens schaterden van het lachen. Hij porde nog eens met een stok tussen de blokken hout. De vlammen laaiden op. Hij snoof en genoot van de geur van brandend hout. Dit was geluk, het ware geluk en zo zou het altijd moeten zijn.

1

Het was midden in de nacht toen Michel mij zachtjes wakker schudde en slaapdronken mompelde dat de telefoon ging. Ik kreunde, duwde mijn hoofd dieper in het kussen, hopennd dat het rinkelen op zou houden, waarna langzaam het besef doordrong dat telefoongerinkel midden in de nacht doorgaans betekent dat er iets vreselijks is gebeurd. Ik knipte mijn nachtlampje aan en keek op de wekker. Het was drie uur. Het gerinkel stopte. Michel zei dat we maar weer moesten gaan slapen. Het was waarschijnlijk een of andere gek, verkeerd verbonden, zoiets.

En precies op dat moment rinkelde de telefoon weer. Het geluid leek harder en indringender te klinken, als een sirene. Mijn schoonmoeders hart had het begeven. Mijn zus had haar baby verloren. Ik haastte me uit bed, schoot in mijn ochtendjas en rende de trap af, gevolgd door een naakte Michel. Beneden vond ik het driftig rinkelende apparaat op de bank. Mijn hart bonkte. Ik nam op, kijkend naar Michel, die zijn armen beschermend om zijn blote lichaam sloeg.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ik geschreeuw en veel ruis. Een man riep paniekerig 'Patricia!'. Ik hoorde voetstappen en gehijg. Een hoog, ingehouden